

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

aflønningen skal ligge på, må jeg sige, at det har jeg ikke gjort mig tanker om; det må være rimeligt, at det bliver bestyrelsen for filminstituttet, der tager stilling til det til sin tid. Når vi skal have de folk, der arbejder med film og skal frigøres fra andet arbejde, må bestyrelsen finde frem til markedsprisen.

Der blev nævnt en række betænkeligheder, og der var særlig to, der spillede ind. For det første at man skulle gå direkte ind i produktionen fra filminstituttets side, at man skulle have en statslig produktion. Hvor mange film om året skulle der laves på den måde? spurgte fru Else-Merete Ross. Jeg må sige, at jeg tror ikke, der er tale om en række film. Vi siger udtrykkeligt, at det er den absolutte undtagelse, at man skal kunne gøre det. Det bliver måske en gang imellem, at der skal laves en film, med flere års mellemrum. Men jeg kan give et eksempel, som jeg synes virkelig viste en svaghed ved den nugældende lov. Da Carl Th. Dreyer havde ønske om at lave sin Jesus-film, havde han ikke muligheder for at gøre det. Her synes jeg, det havde været rimeligt, om f. eks. et filminstitut havde sagt: her har vi en mand, der har betydet så meget for dansk film, som har en bestemt idé, som intet privat firma alene tør gå i gang med, heller ikke med støtte, her kan vi gå ind. Det er altså undtagelsen, der er tale om.

Det samme gælder importen af udenlandske film. Der står udtrykkeligt, at det er dér, hvor man ellers ikke får de pågældende film til landet. Jeg understregede netop problemet med børnefilmene; vi har desværre alt for lidt interesse herhjemme for børnefilm og også for import af børnefilm, og det er på disse områder, det kunne være interessant at sætte ind. Det kunne også være interessant at tage film hjem, som ligger helt uden for det normale, og som man kunne distribuere til forbrugerklubberne, altså filmklubberne. Igen er det kun meningen at sætte ind, hvor man ellers ikke har mulighed for at få filmene hjem. Jeg prøver på i dette lovforslag at åbne op for de forskellige muligheder og ikke sætte nogen grænser for, at man kan lave noget dér, hvor der virkelig er et behov derfor.

Der blev nævnt de indvendinger, som er

kommet fra producenterne, der skulle få en dårligere stilling. Selvfølgelig falder bevilningsafgiften væk — den, der gik retur til dansk film, hvilket var til glæde også for en række danske film, som man måske nok kunne undvære; derom tror jeg jeg er enig med alle ordførerne. Men dels er der en mulighed for, at man kunne ændre lejen noget. Det ville nok ikke være en umulig forhandlingsposition, al en stund biografierne siger, at det, man er glædet for, er de danske film, det er dem, der først og fremmest skaffer publikum til huse. Der kunne være en vis rimelighed i, at man ikke fik både i pose og sæk, men sagde: nu må vi altså hjælpe hinanden inden for branchen. Dels er der det forhold, som ikke har været fremdraget, at alle jo er ligestillet nu med hensyn til at opnå manuskriptstøtte og produktionsstøtte, også de nuværende producenter. Det er et spørgsmål om, hvilke forslag de har. Det eneste, der er afgørende, er kvalitetsbegrebet, hvad enten det gælder — det vil jeg gerne understrege — en meget seriøs film eller en underholdningsfilm. Der er tale om en nedvurdering af underholdningsfilmen; hvis man tror, at det på forhånd er udelukket, at en underholdningsfilm kan få støtte; det mener jeg bestemt ikke er udelukket. Der er tale om en ligestilling, også i forhold til tabsudligningen. Jeg synes altså dårligt, man kan sige, at situationen er helt ulykkelig for producenterne.

Spørgsmålet om co-produktion blev rejst, og vi skal da gerne undersøge i samtlige andre europæiske lande, hvordan det forholder sig dér. Jeg ved, at i Vesttyskland opretholder man bopælskravet, dér har man altså den samme bestemmelse som her foreslået, og det er altså bestemmelser, som passer til et muligt medlemskab af EF. Jeg synes egentlig, det er meget fornuftigt at indrette lovgivningen sådan, at man ikke skal lave den om igen om et halvt år, hvis vi skulle være kommet ind i fællesmarkedet. Jeg synes, det er rigtigt, at vi herigennem opnår en vis sikring af, at de penge, som filminstituttet bruger, fortrinsvis går til den danske filmproduktion for at opretholde denne. Det sikrer man gennem bopælskriteriet. Men også her åbner man mulighed for at anlægge et kvalitetskriterium, og hvis man opretholder det, ja, så kan jeg ikke se,